

[Bladt.]

vet om denne sag, men blot fremdrage et enkelt forhold. Et af de dagblade, som gentagne gange har kritiseret udvalget, er B.T., der blandt andet har beskyldt udvalget for forsømmelighed ved at forhale arbejdet, idet bladet har hævdet, at der kun var afholdt 2 møder i løbet af 14 dage. Dette er bevisligt ikke rigtigt.

Lovforslaget blev fremsat i folketinget den 19. november. Det kom til første behandling den 24. november. Udvalget blev så valgt den følgende dag ved afslutningen af mødet i folketinget den 25. november, og holdt så sættende møde dagen efter, den 26. november. Det næste møde i udvalget holdtes den 2. december i den følgende uge. Før kunne det naturligvis ikke blive, når der skulle indkaldes deputationer, og skriftlige spørgsmål skulle besvares. Derefter har udvalget holdt møder den 8., 9., 10. og 15. december, hvorefter folketinget blev sendt hjem på juleferie den 16. december. Herefter kan enhver dømme om, hvorvidt udvalget har forhalet behandlingen af lovforslaget. Det, som B. T. har gjort sig skyldig i, er, at man har belastet udvalget for perioden fra den 19. til den 27. november, hvor der overhovedet ikke eksisterede et udvalg; om det så skyldes bladets uvidenhed om arbejdsgangen herinde eller blot trangten til at skabe røre om sagen, skal jeg lade være usagt.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om mindretalsudtalelsen i betænkningen af de herrer Gottschalck-Hansen, Ib Thyregod og Poul Dam, hvori det beklages, at det ikke har været muligt at gennemføre lovforslaget, så loven kunne træde i kraft inden nytår. Også jeg havde gerne set, at forslaget var blevet færdigbehandlet og loven sat i kraft før nytår. Ved første behandling gik jeg og andre ordførere ind for, at ikrafttrædelsesdatoen blev ændret til før nytår, dog med den forskel, at jeg stærkt advarede imod at koble et eventuelt erstatningsspørgsmål sammen med behandlingen af lovforslaget, fordi det stod mig ganske klart, at hvis udvalget også skulle beskæftige sig med dette komplicerede problem, så ville det ikke være muligt at færdigbehandle lovforslaget i den korte tid, der var til rådighed. Og det var jo dette erstatningsspørgsmål, der var anstødsstenen. Under det samråd, vi havde

med justitsministeren den 8. december, gav han udtryk for, at en bestemmelse om en såkaldt billighedserstatning efter sædvanlig praksis burde optages i lovtæksten, men ministeren pegede også på de store vanskeligheder, der var forbundet med at formulere en sådan bestemmelse, og henstillede indtrængende til udvalget at følge den i lovforslaget fastsatte dato. Mødet sluttede med, at udvalget fulgte ministerens standpunkt, og at der til et møde, som skulle finde sted den næste dag, skulle udformes et udkast til en betænkning på dette grundlag. Den næste dag fremlagde udvalgets formand et udkast til betænkning, ligesom et andet udkast blev fremlagt af fru Hanne Budtz, men begge udkast gik ind for, at lovens ikrafttræden blev den 15. januar som af ministeren foreslået.

Så skete der imidlertid det meget overraskende, at et mindretal, de herrer Gottschalck-Hansen, Ib Thyregod og Poul Dam, fremsatte to ændringsforslag, det ene gående ud på, at loven skulle træde i kraft den 20. december, det andet, at der efter nærmere af justitsministeren fastsatte regler skulle kunne ydes en erstatning af statskassen for tab, der blev dokumenteret forårsaget ved gennemførelsen af denne lov. Derved var der skabt en helt ny situation.

Jeg for mit vedkommende meddelte udvalget, at efter det, der var sket, måtte jeg forbeholde mig min stilling, idet jeg under ingen omstændigheder ville bringes i den situation at skulle stemme imod noget, som jeg hele tiden var gået ind for, og at jeg som min gruppes ordfører ville have lejlighed til at orientere min gruppe. Hvordan gik det så videre? Jo, det gik således, at ministeren, som var blevet underrettet om de stillede ændringsforslag, havde tilvejebragt et udførligt responsum fra ministeriets lovkontor vedrørende formuleringen af en erstatningsbestemmelse og de praktiske vanskeligheder, der var forbundet dermed. I et samråd den 10. december var det så meningen at drøfte dette nærmere, naturligvis først og fremmest med de tre nævnte forslagsstillere. Igen kom udvalget ud for en overraskelse, idet to af forslagsstillerne, de herrer Gottschalck-Hansen og Poul Dam, ikke var kommet til stede. Så var der jo ikke meget at snakke om, og dermed var løbet faktisk kørt. Det næste møde kunne